

Τι κρῖμα ποῦ δὲν ἔφησαν ἐλεύθερο τὸν δῆακο...
 χίλιας φορὰς μεταπάνω.
 Ἄλλ' ἄνωγες ἄς σκιρτήσωμεν, τὸ ὅσον πένθος φθάνει,
 κ' ἴσως κἀκεῖ· Ἡρόδοτος καθὼς τὸν Μιθροφάνη,
 κ' ἴσως κ' Ἄρχειμισκόπος κἀνάνας μὲ φιλάντων
 νὰ πάρ' εἰς μέλλον προσεχῆς αὐτὸν τὸν Μαραθῶνειον.

Ἐξίνα τὸ πένθος σου, παῖρσις... πῶς πῆς ἀπὸ μαλά ;
 γέλ' Ἀμαζῶν πολὺμητι γυνωστής ἀκνοπιδίας...
 κ' ὁ μακαρίτης Σάλαβουρην τόπῃ πολλὴ καλὰ
 πῶς σ' οὐτοὺς Ρωμαῖους χρειάζεται μακρὸς λουβρομανθῶνας
 κ' ἄλλα Ἀρομοκαίτεια πρὸς χρῆσιν μακροχρόνιον
 νὰ μὴν παραφρασηιάζουνη μ' αὐτὸν τὸν Μαραθῶνειον.

**Κοπετὸς ὄξυς μὲ πόνον
 γὰ τὸ τέλος τῶν Ἀγώνων.**

Φ. — Δεῦτε λοιπὸν σκιρτήσωμεν
 μετὰ χορῶν ἐδρόνων,
 κ' ἄς ἀποχαρτήσωμεν
 τὸ κῆλλος τῶν ἀγώνων.

Ἀποχαίρετα, Περικλή, τοὺς Ὀλυμπιακοὺς,
 τοὺς ξένους, τοὺς φιλέλληνας, καὶ τοὺς Ἀστυριακοὺς.
 Ἀποχαίρετα, Περικλή, πολλὰ τε καὶ ποικίλα
 τῆς θνητοῦ φύλα.

Προσφώνησέ τους φλογερά καὶ λόγιος τὴν μέση,
 ἀποχαίρετα καὶ πολλοὺς δμογενεῖς μὲ φέει.

Μᾶς φεύγου, Περικλέτο μου, φιλέλληνας ποικίλοι,
 καὶ τώρα τί θὰ κάνουμε ; καὶ τώρα τί θὰ λέμε ;
 μᾶς φεύγου, Περικλέτο μου, ὅσοι καιοὶ μας φίλοι
 καὶ μᾶς ἀφίρουν μογαχοὺς τὴν μοῖρα μας νὰ κλαίμε.

Μαζὶ τῶν ἐαυτάσαμε,
 μὲ δόξα τοὺς χορτάσαμε,
 κ' ἔδωσαμε κόνιτους
 οὐ τοῦτους καὶ ο' ἐκείτους.

Ἐγγε' σ' οὐτοὺς Ρωμαῖοι ἀνῆκει !..
 ἦλθαν σ' τὴν Ἑλλάδα ξένοι
 ἀπολυτικοὶ κ' ἀγροῖκοι,
 κ' ἔργων πολιτισμένοι.

Ἦσαν φῶς ἀπὸ τοὺς τόπους
 τῆς κοιλάδος τῆς κλεινῆς,
 ἔγγαστροθηκαν μ' ἀνθρώπων,
 κ' ἔμαθαν ὀλίγους τρόπους
 γὰ νὰ γίνων εὐγενεῖς.

Ἐδῶ πέρα σ' τὴν κοιτίδα τῶν τροπαίων τῶν χροσῶν
 ἐμαλάκωσαν κ' οἱ φθόγγοι τῶν βαρβάρων τῶν γλασσῶν.
 Θυσιάσαμε γ' αὐτοὺς
 τόσους μύσους οἰκετοῦς
 κ' ἔλα μας τὰρτὰ τὰ λῆγα.

Καὶ σὰν γῦπες ἦλθαν ξένοι
 γὰ νὰ φάνε λιμασμένοι
 τόση δόξη ἀποφάγα.

Μὲ τὸ Στάδιον ἐκεῖνο τοῦ παλλένου μεγαλοῦ
 κάναμε συμμάχους δίλους τοὺς λαοὺς τῆς θνητοῦ,
 κ' ἔμαθαν ἐδῶ, βρεθὲ βλάμη, καὶ τὰ ξένα τὰ καθῶνα
 νὰ παθαίνων συνηθῆσαι,
 καὶ νὰ βγαίνου' οἱ ταλακῶνα
 καὶ νὰ κἀνουν προσφώνησις.

Τὼς δέρε ξαναπήραν τὰ Ρωμαῖκα μαλά,
 τώρα κῶβει τὸ ξερό μας,
 τώρα πλέον γὰ καλὰ
 ἴδεσμαι τὸν γαῖθαρὸ μας.

Τώρα φιλελληνιαδὸς
 ἐξ αἰτίας τῶν Ἀγώνων,
 καὶ πολλὸς παροξυνομὸς
 ἐπὲρ τῆς Ἑλλάδος μόνον.

Οἱ μεγάλοι μας ἀγῶνες
 ἄγονοι δὲν βγήκαν ὀθόλιον,
 καὶ θὰ τοὺς ἔμυθον αἰῶνες,
 μετεχλιβάνη τοῦ θαρβόλου.

Χαῖρε, χάρε ἀγαπημένη φυσικῆς φατοχῆσις,
 μόνο γὰ τὰ πανηγύρια σὲ γεραίρω, σὲ τιμῶ,
 κ' ἀπὸ στόλους σὸν τῶν Ἀγγλων καὶ στρατοῦς σὸν τῆς Προωσί-
 ἔνας Ὀλυμπιονικτῆρ, Περικλέτο, προσιμῶ. [ας

Τοῦτοι μ' ἠλεκτριζοῦν μόνον
 καὶ ξεχνῶ προγόνων τάφους...
 κότινος ἄς στεφανώνη
 τοὺς δικούς μου τοὺς κροτάφους,
 καὶ δὲν δίνω μὲ πεντάρια τῶν, ἴει καὶ σ' τὸν αἰῶνα
 κ' ἂν ἰδῶ παλῶ-Βουλιγάρους νὰ μεθοῦ' σ' τὸν Παρθενῶνα.

Περικλέτο μου τιμηλίη,
 βλέπε κόσμον κεχητόνα,
 καὶ γὰ μέλλον μὴ σὲ μέλη
 τῆς πατρίδος σὰν καὶ πρῶτα.

Περικλέτο, μὴ λυποῦ,
 καὶ κωβένταις τοῦ λοιποῦ
 νὰ μὴν κἀνης παλαβαῖς
 γὰ τῆς προπαρασκευαῖς.

Τὸ ξερό σου μὴν κιντῆς,
 γὰ κόνιτους ἐτοιμάσου,
 καὶ σ' τὸ Στάδιο νὰ πῆς
 καὶ νὰ στήσης ἐτάγαμ σου.

Γέλα, κίχλις, μευδία,
 πάρε πέτρ' ἀπ' τὴν Πεντιλή,
 φρόντισε νὰ βρεθῆ Φειδία,
 Ἀδοῦπιπο καὶ Πραετιέλη.

Κάθε φίλος, κάθε ξένος
 ἀπὸ τῶν Ρωμαῖων τὸ γένος
 φεύγει τώρα μ' ἀναμνήσεις
 καὶ μὲ τόσας συνηθῆσεις.

Φεύγει μετὰ τόσην ἄλγην
 βάρβαρος ἀμῆ καὶ ρώμη,

κ' ἐρημόνοια καὶ πάλιν
ἢ πλατείας μας κ' ὁ δρόμοι.

Δὲν θὰ βλέπης σ' αὐτὸς ὁδοὺς
μῆτε Μυῆλι καὶ Σουηδοῦς,
μῆτε τῆς ἐνανθῆς Δαυίδος,
τῆς νταριανοδοσοποιίδος.

ἢ Χάριτ, μῆτε Δαίμυκ, μῆτε Ζένοσιν θὰ κοιτῆς,
ἢ Μαγεροτανχειλόφεν, μῆτε κ' ἄλλους ἀθλητῆς.

Περικλέτο κακομοιστῆ,
κίλαρε μ' ὄλον σου τὸν πόνον...
πᾶσι πᾶ τὸ πανηγύρι
καὶ τὸ γλέντι τῶν Ἀγώνων.

* Στὰς κλεινὰς λουτεράνοσιν
οὐκ καὶ πρότα, φουκαρῶ,
δὲν θ' ἀκούθ' Ἀμερικάνοσιν
κὰ φωνάζουν εἰς εἰς εἰς.

Αὐπημένοσιν θὰ γοργῆς
δίχασ εἰς εἰς εἰς εἰς εἰς,
καὶ μονάχοσιν θὰ περνεῖς
τὸν καπὸ σου τὸν καρδῶ.

Κ' ἐγὼ, βρε Φασουλή μου,
κτυπὸ τὴν κεφαλὴ μου,
ἢ ποὺ λὲς μὲ θρηῖον θρηῖον σπαρκακίον
ἢ ἄλλοσιν τῶν Ἀγώνων τῶν Ὀλυμπιακῶν.

ἢ Μαγεροτανχειλόφεν, ὁ φίλοσ' Ἐλβετόσιν,
μὰς ἔργου κ' ἀπόδοσιν.

Κ' ὁ Ρόμπερτσον μὰς φεύγῃσιν, φίλοσ' Ἀμερικάνοσιν,
κ' ὡσ' ἔλδοσιν πελακίνοσιν.

Πᾶσι τὸ πανηγύρι, τὸ γλέντι τὸ μεγάλο,
καρδίκοσιν δὲν θὰ βλέπης, σίβροσιν, ἀποδυτήρια,
μῆτε κ' ἀναρρηχόσιν σπουδαίοσιν ἐπὶ κᾶλοσιν,
δρόμοσιν μετ' ἐμποδίων, ἄλλατα κ' ἑραλτήρια.

Τορλίνοσιν δὲν θὰ βλέπης καὶ τῆσιν Ἀμαζόνιασιν,
μὰ τῶρα, Φασουλή,
θ' ἀρρηχῆσιν τοὺσιν ἀγῶνασιν
τοῦ κρότινοσιν ἢ Βουλή.

* Ἐκεῖ φιλοτιμία θὰ βλέπης ἀθλητῶν,
πᾶσι, κραυγαλῆ, ὀσίο,
ἐκεῖ κ' ἀναρρηχόσιν κ' ἄλλατα βουλευτῶν
ἀπὸτα κόμμα ὁ ἄλλο.

* Ἐκεῖ διεκτινοσίναι καὶ τῆσιν τῶν κᾶλοσιν
κ' ἰδοῦθε κ' ἐκεῖ πέρα,
μυῶνασιν κ' ἐδρασοσίναι ἠγορῶν τῶν Τορλίνοσιν,
κ' ἄρροσιν βαρῶν μεγάλων,
ἐκεῖ καὶ δρόμοσιν βᾶθῶν ἐπὶ νομοσυνεδρίων,
ἐκεῖ καὶ Θεοτόκῃ δρόμοσιν μετ' ἐμποδίων.

* Ἐκεῖ πέρα θ' ἀπανθήσῃσιν
μὲ πολλῶν παροσυνέμοσιν,
μὲ βουτῆσιν καὶ καταδόσιν
ὁσιν προτυπολογομῶσιν.

* Ἐκεῖ πέρα γλωσσόμεχων
ἄποσιν ἰγῶσιν συμβολαί,
μὰ καὶ πένταθλα σπορῶν
καὶ γοργορρητῶν, χαλῆ.

Αἱ ἐκείνους τοὺς Ἀγῶνας,
ποῦ θὰ βγάλουν τοὺς Στρατιοὺς,
κί ἔλους μας τοὺς εὐαίωτους
δὲν τοὺς βλοσκεῖς ἀρκετοὺς.

Καὶ μὲ τόσοσε κερηναίους
ξανατρέχω σὸν δρομὸς
τὸ ζητῶ Φειδίας νέουσε
γῆ ρητῶρων προτομάς.

Φ. — Τὸ Στάδιον ἐκεῖνο πρὸς τὸ παρὸν χαίρειω...
μηνύματα μακρόθεν μᾶς ἔρχονται παρήγορα...
τοῦ Μαγεροστραχηλικῶρον νόμομα, Περικίλετο.
ἴμορσιε; νὰ τὸ προσφέρης χίλιασε φοραῖς καὶ γρήγορα;

Τὸν Τόφαλον ἔμνω, τὸν πρῶτον εἰς τὴ βάρη,
καὶ τὸν Γεωργατῆ, τὸν πρῶτον σὸ ἰδιῶρι.
Ψάλλω Γεωργιάδασ, Σκαρλίδουσε, Ὁρφανάδασ,
ὅπου τιμῆ προσήφρα σὸ κράτος τῆς σανίδασ.
Μὰ καὶ τοὺς Ἀιμιμπράντη, ποῦ λῖθαν ἀπ' τὰ Τατάουια
τὸν κότινο νὰ πάρουν, ἄσπη γλυκῆ μου φροδουλα.

Τῶν ἐλευθέρων ἡ πατριε, μὰ κί ἡ πατριε τῶν δούλων
αὐτοὺσε τοὺσε δαδ τοὺσε ἀδελφοὺσε φίλει τῶν Τατασίλων,
καὶ σὸ τὰδ ἔλρα φίλησε, ποῦ φρέγουν κικηφόρα,
κί ὁ Βόσποροσε τὰ δέχεται στεφανωμένα τῶρα.

Ὁ κότινοσε των ἀδελφοὺσε θλιμμένουσε νὰ φτερώση
καὶ δένδρο μυριόκλαδο μὲ τοῦτον νὰ φτερώση,
κί ἔγω σὲ νέουσε εὐχομαι τῶν ἀδελφῶν θριμύβουσε
νὰ ψάλλω διθυράμβουσε.

Χαιρέτησε, βρε Περικίλη, καὶ τοὺς Ἐρασιμόλουσε,
ὅπου θερμοὺσε καὶ πρὸς αὐτοὺσε ἀνοίξαμεν τοὺσε κόλυπουσε.
Κί ἐκεῖνοι μᾶς ἠλέκτρισαν μαλ' μὲ τὸν Παχίτιο,
καὶ σένα σ' ἐνθουοῖασαν πολὺ, μακαρατῆκο.

Νὰ τὸ λαμπρὸν τὸ Στάδιον, ὅπου μυαλὰ γανόνει...
βραβεῖα διανεμόνται σ' τὴν γῆν τῶν Παρθενόντων,
καὶ τῆς πανηγυροῖουσε τὸ Στέμμα στεφανόνει
τοὺσε κικηφόρουσε ἀθλητῶσε εἰρημικῶν ἀγῶνων.

Ἴθου κενὸν τὸ Στάδιον χωρῆς βοῆη καὶ κτύπουσε,
μὰ Δός' ἀόρατοσε περῆ καὶ διηγεῖται κίλη,
καὶ σ' ἔνα θῶκον μοναχοσε ὁ τερανοσε Οἰόλουσε
ἐκεῖνην τὴν παρῶσασιν τοῦ θράματόσε του κίλαιε.

Φεύγουν κί οἱ ἴμοι μας ἴμοι κί ἡ πλῆθῆσε τῶν Ἐθροπαίωων,
τῶν εὐσώμων, τῶν ἀκίμων,
κί ἔξ αὐτῶν ναίεσε ἀμνήμων
δὲν θὰ γίγη, Περικίλετο, τῶν Ἀθήρηθεν τροπαίωων.

Ἀπὸ στίβουσε μία φήμη μυριόστομοσε ὄρμη,
καὶ μεγάλοι Βασιλεῖσε
ἐπηκούουσε εὐσταλεῖσε
συνεχάρησαν θερμῆ,
ποῦ στεφάνων καὶ βραβεῖων ἠξιώθησαν ἔδω,
ἐνθα γίνεται μεγάλη γῆ τὰς ἀμοιβῶσε φειδῶ.

Εἰς τὸ Στάδιον ἐκεῖνο τῶν Ρωμηῶν τῶν ἀγελῶων,
ποῦ παῖδασ ἀηγεῖ,
καὶ λαῶν καὶ βασιλευων
ἐμαρφόθ' ἡ προσοχή.

Κί ὁ χορὸσε τοῦ Πεσμαζόγλου τι σοῦ λέει, Περικίλετο;
μῆς σὸ τὸ πάγκαλον Ἀσκῶων πλοῦτον κί ὤμορφησε μπουκίετο.
Κί ἔξ Ἀγῶντοσε ταλαρόδασ
κί Ἀθηναῖοσε φουκαράδασ
ἡμιλλῶντο γῆ τὸ γέροσε
τῆς ἱστορικῆς ἐσπέρας.

Κί ἂν ὁ πάλω Θουκυδῶδασ ἔγραφε, συμπατριώτα,
γῆ τὸν πόλεμον τὸν τότε
τῶν ἀρχαῶων Ἀθηναῶων καὶ τῶν Πελοποννησιῶων,
ἔπρεπε νὰ ζωντανέγη γῆ νὰ περιγράφη μόνον
Ἀθηναῖουσε, Ἀλυπτιουσε, καὶ χορὸν ἐκ τῶν σπαρίων,
τὸ κορῶφωμα τῆς εἰμῆσε τῶν ποδαρικῶν Ἀγῶνων.

Ἐκεῖ πέρα, Περικίλη,
ἔβηκα καὶ τὸν Τσανακίλη,
καὶ τὸν Ρόστοβιτσε τὸν Μπέη, ποῦ θὰ κάνουν Ἰστυτοῦτα
τῆς Γυμναστικῆς μεγάλα, καὶ θὰ λέμε τέναι τοῦτα;

Ζήτω μας λοιπὸν, οὐδρά,
ἐλεεῦ καὶ εὐ καὶ εὐ,
κί ἔλα θάλθουον μὰ χαρῆ.

Π. — Ὀλουσε τῶρ ἀδικαίρωσε δειψώσωμεν κοτίνο,
εὐ καὶ εὐ, βρε πατριώτη,
ἴκισε κί ἡ Σημυριώτη
σὶτον λὸν-τέννουσε τῆν Μαρῖνο.

Γ' αὐτὰ λοιπὸν, μουρμούρη,
δέξου δαδ τρεῖσε σὶ τὴ μούρη,
κί ὄρεβουδρά σ' τὴν ἄλλην
Ὀλυμπιάδα πάλιν.

Μὰ κερμῶσεσε ποικιλιασε,
μ' ἄλλουσε λόγουσε ἀγγελιασε.

Ναυτικὸσε μας ἐριμίνο, Κοωντανίτινο τοῦ Σαράφη,
σοβαρὰ θὰ βγῆ μελίτη, ποῦ σ' αἰτήν θὰ περιγράφη
τῶν Βυζαντινῶν τὸν Στόλον τὸν Ἀυτοκρατορικόν,
περιστοῦδαστον βιβλίον, ποῦ τιμῆ τὸ Ναυτικόν.

Εἰς τὸ Ραφείον τὸ γνωστὸν τοῦ Παπαϊωάννου,
δικαίωσε φήμη χαιροτοσε τεχνίτοσε Παρισιάνου,
ποῦ τοῦ Σταδίου τῆν ὁδὸν περικοσμεῖ παγκάλωσε,
ἔτω πᾶσε λέων τοῦ σερμοῦ μωκρῶσε τε καὶ μεγάλωσε.
Τὰ νέα τὸ κοστοῦμα του τὸ θέμα τῆς ἡμέρας,
σὸ Στάδιον τῆς ὀστικῆς τοῦσε πρέπει πρῶτον γέρας.
Τοῦ Γεωργ' ἔμνηστεσε, παιδῆ, ψαλλίδια καὶ βελόνασ,
ποῦ δίχωσε συναγωνισιὸν θὰ μένου' σὶτον ἀλῶνα.

Τοῦ Ρωμηοῦ μας τὸ Γραφεῖον μ' ἔνα χειμαρῶν φῶδων
σ' τῆς Πηγῆς τῆς Ζωροδόχου μεταφέρθη τὴν ὁδὸν,
ποῦται δράσεσε μεγάλης πολιτάρωσε σταθμῶσε,
σ' τὴν οἰκίαν Ἐμπεριόου, δεκαπέσοσε ἀρετοῦσε.